

dog hele Tiden hørt Tale om Monroe-Doktrinen, som gjorde det ganske umuligt for os at holde paa disse Øer. Det er ogsaa et af de Argumenter, man har holdt paa fra radikal Side først og sidst. Men Monroe-Doktrinen maa gælde akkurat lige saa godt for St. Croix som for de andre Øer. Naar vi nu hører af den højtærede Udenrigsminister, at St. Croix nærer Amerikanerne ingen særlig Interesse for, og at vi kan risikere at komme til at sidde med den alene, hvis man stiller Forslag om at indskrænke Salget til at angaa en af de andre Øer, saa er den højtærede Udenrigsminister i stik Strid med et af de Argumenter, der fra hans eget Partis Side er blevet betragtet som de vægtigste. Det er ogsaa blevet sagt, at Øerne laa isoleret. Ja, det er netop det heldige ved dem, at de ligger isoleret, at de ligger paa en Rute, som fører dansk Ejendom ud mod Egne, hvor der er et stort Marked, ud mod Egne, som allerede i Forvejen aftager noget herfra, og som aftager netop Varer, i hvilke vi nedlægger meget Arbejde. Dette har altsaa ikke alene den Værdi for os, at vi tjener ved Handelen, men tillige den langt betydningsfuldere Værdi, at vi tjener ved Produktionen.

Jeg har den Tro, at Regeringen vilde have handlet klogt, dersom den havde modtaget den Dagsorden, der blev foreslaaet, thi vel kan det høje Ministerium pege paa en Sejr ved Afstemningen, men det er en Sejr, tror jeg, som det ikke skulde betragte som en Triumf. Var hele Folket gaaet til Valgurnerne, og havde Flertallet for Salget været knusende, saa vilde Regeringen ud fra sit Synspunkt kunne have triumferet. Men der er alt andet end en Triumf i dette. Det er tværtimod min Overbevisning, at denne Sag vil Regeringen se igen, efter at Øerne er solgte. Hvis Regeringen havde forstaaet at tyde Folkeafstemningen, og hvis Regeringen havde forstaaet at tyde den Folkestemning, som der har rejst sig omkring denne Sag fra Uge til Uge, medens den har staaet paa, maatte Regeringen have set, at Stemningen gik stærkere og stærkere i Retning af Modstand mod Salget. Jeg er ikke uvant med at tyde Stemningen paa Folkemøder, og jeg har mere end en Gang tydet den lige stik imod den Opfattelse, mit eget Parti havde af den. Det er altsaa ikke, fordi jeg er partibunden i min Vurdering af Stemningen, men det er min fulde og faste Overbevisning, at havde vi til Oplysning af denne Sag haft 3 Maaneder, var disse Øer ikke blevet solgt. Det havde vi imidlertid

ikke, og det har Regeringen ikke ønsket, at vi skulde have. Der kommer vel nok en Dag, da Vælgerne — de mange, der er blevet væk, de, som ikke har kunnet danne sig nogen Mening om denne Sag, fordi Oplysning om den ikke var naaet ud til dem — ved Kendsgerningernes Magt, ved det, der sker med Øerne siden hen, faar Klarhed over, at det, vi gør her, er uforstandigt, bortset fra alt Føleri, som de Herrer kalder det. Ved Følelse i denne Forbineselse forstaaer jeg Følelse for Landet og ogsaa for Befolkningen derovre — lad den staa os saa fjernt, den vil —, og det Element vil jeg paa ingen Maade eliminere af de Faktorer, der har været bestemmende for mig med Hensyn til min Stilling overfor dette Spørgsmaal, medens jeg paa den anden Side vil hævde, at Fornuftovervejelser har haft lige saa stort et Raaderum hos mig; og naar jeg ser bort fra alle Følelserne og alene holder mig til min Fornuft, kan jeg ikke se andet, end at det, vi gør her, er for at bruge et stærkt Udtryk: det rene Vanvid. Vi kaster en Chance fra os, en økonomisk Chance, hvis Betydning vil være uoverskuelig for den Fremtid, Verden gaar i Møde, men hvis Betydning dog ingen Sinde vil kunne benægtes. Og kommer der en Tid, da alt dette gaar op for Vælgerne, vil de ikke vide den Regering Tak, der, som det synes, med saa let Hjerte er skredet til disse Forhandlinger og fra første Færd har villet trykke denne Sag igennem uden at give Raaderum for en virkelig Undersøgelse fra Rigsdagens Side, langt, langt mindre for den Oplysning ude i Befolkningen, som en saa vigtig Sag i sig selv maatte paakræve. I denne Retning forekommer det mig ogsaa, at Overvejelserne maatte føre det høje Ministerium, naar det tager Hensyn til Stemmetallene. Naar angaaende en Sag som denne 21 Procent — eller er det 23; jeg har set de Tal opgivet — har stemt, og naar af de faa, der har stemt, de 36 Procent har været imod Salget, synes jeg, at man maatte være betænkelig ved at se Sagen afgjort, saa synes jeg, at vi alle som en maatte gribe efter den Haand, der i den ellefte Time rækkes ud; men Regeringen er altsaa af en anden Mening.

I Forbindelse med Omtalen af disse Stemmetal kan jeg ikke undlade at bebrejde Regeringen den daarlige Maade, hvorpaa denne Afstemning var forberedt. Der er til mange, mange Sogne sendt Pakker af Betænkninger, men de er ikke kommet Vælgerne i Hænde, og naar man der-